

Sygn. akt VII U 137/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej - Więsyk

Protokolant st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2015 roku w Lublinie

sprawy R. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość kapitału początkowego

na skutek odwołania R. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 24 listopada 2014 roku znak (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala R. K. wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku na kwotę 156.609,97 zł (sto pięćdziesiąt sześć tysięcy sześćset dziewięć złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy), przyjmując postawę wymiaru z lat 1971- 1980 i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 105,87%, uwzględniając do wysokości podstawy wymiaru wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładach (...) w B. od 18 lipca 1969 roku do 31 grudnia 1969 roku w kwocie 8.168,44 zł, za rok 1970 w kwocie 20.440,00 zł, od 1 stycznia 1971 roku do 28 lutego 1971 roku w kwocie 3.500 zł;

II. w pozostałej części odwołanie oddala.

Sygn. akt VII U 137/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 listopada 2014 roku, znak:(...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.), ustalił R. K. kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 roku w wymiarze 156.100,01 złotych (decyzja – k. 109 – 112 akt kapitałowych).

W odwołaniu R. K. podniósł, że organ rentowy w powyższej decyzji przyjmując jako dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za okres od 1971 roku do 1974 roku wynagrodzenie z (...), nie uwzględnił wszystkich składników wynagrodzenia w pełnej wysokości, z czym się nie zgadza (odwołanie – k. 10 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie (odpowiedź na odwołanie – k. 3 – 4 a.s.).

Na posiedzeniu w dniu 2 września 2015 roku R. K. wnosilo u uwzględnienie przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego wynagrodzenia za okres od dnia 18 lipca 1969 roku do dnia 28 lutego 1970 roku według stawki godzinowej 70 złotych wynikającej z umowy o pracę oraz premii w wysokości 30 %, za okres od dnia 1 marca 1970 roku do dnia 1 marca 1971 roku według stawki wynagrodzenia zasadniczego wynikającej z umowy o pracę oraz za okres od dnia 1 kwietnia 1971 roku do dnia 10 stycznia 1976 roku przy uwzględnieniu wynagrodzenia otrzymywanego przez H. D. i M. O. (1) z uwagi na nie uwzględnienie przez Zakład wypłacanej w tym okresie premii oraz dodatku z tytułu pracy w warunkach szkodliwych (protokół – k. 37v. – 38, 39 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W okresie od dnia 18 lipca 1969 roku do dnia 10 stycznia 1976 roku R. K. był zatrudniony w Zakładach (...) w B.. W zaskarżonej decyzji do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego za okres od dnia 18 lipca 1969 roku do dnia 28 lutego 1971 roku organ rentowy przyjął wynagrodzenie minimalne pracowników. Natomiast za okres od dnia 1 marca 1973 roku do dnia 10 stycznia 1976 roku Zakład przyjął we wskazanym zakresie wynagrodzenie ubezpieczonego ustalone w oparciu o przedłożone angaże. Do ustalenia wartości kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku w wymiarze 156.100,01 złotych Zakład przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1.286,09 złotych oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z lat 1971 – 1980 o wartości 105,34 % (okoliczności bezsporne).

Z tytułu zatrudnienia w Zakładach (...) w B. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku robotnika transportowego w okresie od dnia 18 lipca 1969 roku do dnia 28 lutego 1970 roku ubezpieczonemu przysługiwało wynagrodzenie według stawki godzinowej w wysokości 7,10 złotych za godzinę oraz 50 złotych deputatu węglowego. Natomiast w okresie od dnia 1 marca 1970 roku do dnia 28 lutego 1971 roku ubezpieczonemu jako stażysta zatrudnionemu w ramach wstępnego stażu pracy do wykonywania pracy na stanowisku mistrza farbiarni przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1.700 złotych miesięcznie. Przy uwzględnieniu wskazanych składników wynagrodzenia, ich wysokości oraz wymiaru zatrudnienia ubezpieczony w okresie od dnia 18 lipca 1969 roku do dnia 31 grudnia 1969 roku osiągnął wynagrodzenie w wysokości 8.168,44 złotych, w okresie od dnia 1 stycznia 1970 roku do dnia 31 grudnia 1970 roku w wysokości 20.440,00 złotych a w okresie od dnia 1 stycznia 1971 roku do dnia 28 lutego 1971 roku w wysokości 3.500,00 złotych.

Przy uwzględnieniu powyższych kwot wynagrodzenia w podstawie wymiaru kapitału początkowego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z okresu od 1971 roku do 1980 roku wyniósł 105,87 %, a wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 156.609,97 złotych.

W okresie objętym sporem osoby zatrudnione w Zakładach (...) w B. na stanowiskach mistrzów były uprawnione do premii regulaminowych, których wypłata i wysokość zależała od realizacji zadań produkcyjnych w zakresie jakości i ilości. Co do zasady wysokość premii regulaminowej mistrzów była zbliżona ale jednocześnie istniały możliwości jej różnicowania.

(świadczenie pracy – k. 5 – 6 a.k.; umowa o pracę z dnia 18 lipca 1969 roku – k. 7 a.k.; umowa wstępnego stażu pracy z dnia 1 marca 1970 roku – k. 35 – 36 a.s., pismo Zakładu – k. 44 a.s.; wykaz wprowadzonych danych ubezpieczonego – k. 46 – 47v. a.s.; zeznania ubezpieczonego – k. 38, 39, 39v. a.s.; zeznania świadka M. O. (1) – k. 38v. – 39 a.s.; zeznania świadka H. D. – k. 39 a.s.)

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów. W ocenie Sądu dokumenty w postaci umowy o pracę z dnia 18 lipca 1969 roku oraz umowy wstępnego stażu pracy z dnia 1 marca 1970 roku, przy uwzględnieniu treści świadectwa pracy w zakresie informacji dotyczących zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy oraz zeznań ubezpieczonego potwierdzających tę okoliczność, stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o wysokości wynagrodzenia należnego skarżącemu w okresie od dnia 18 lipca 1969 roku do dnia 28 lutego 1971 roku. Jako takie stanowiły podstawę przyjętych przez Sąd ustaleń w tym zakresie. Nie zasługiwało na aprobatę natomiast przyjęte przez organ rentowy stanowisko - ostatecznie aktualne w odniesieniu do okresu od dnia 18 lipca 1969 roku

do dnia 28 lutego 1970 roku z uwagi na przedłożenie przez skarżącego w toku sprawy dokumentu potwierdzającego stawkę wynagrodzenia zasadniczego nie opartą na stawce godzinowej obowiązującą od dnia 1 marca 1970 roku do dnia 28 lutego 1971 roku, a usprawiedliwiające przyjęcie przez Zakład do ustalenia wartości kapitału początkowego w tym okresie kwot minimalnego wynagrodzenia pracowników, nie wykazania przez ubezpieczonego faktycznego czasu pracy. Jak bowiem wyżej wskazano treść świadectwa pracy nie kwestionowanego przez organ rentowy w tym zakresie oraz zeznań ubezpieczonego w pełni potwierdził okoliczność faktycznego czasu pracy w okresie od dnia 18 lipca 1969 roku do dnia 28 lutego 1970 roku. Autentyczność pozostałych dokumentów w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie.

Bez znaczenia dla ustaleń w sprawie, mając na uwadze zakres spornych okoliczności w sprawie, pozostawały dokumenty w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu świadków M. O. (1) oraz H. D.. Z ich treści nie wynika bowiem w żaden sposób wysokość otrzymywanych przez nich premii regulaminowych w okresie objętym sporem, którego to składnika uwzględnienia domagał się skarżący.

Sąd obdarzył wiarą zeznania świadka M. O. (1) w zakresie w jakim twierdziła, że wysokość premii regulaminowych osób zatrudnionych na stanowiskach mistrzów była zbliżona oraz że istniały możliwości jej różnicowania mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego. Nie mogły natomiast stanowić podstawy ustaleń w sprawie zeznania świadka dotyczące wysokości dodatków przysługujących mistrzom, w tym z tytułu pracy w szkodliwych warunkach, z uwagi na ich treść z której wynika, że w tym zakresie nic nie pamięta. Sąd obdarzył również wiarą zeznania świadka H. D. w zakresie w jakim twierdził, że w okresie objętym sporem wypłata i wysokość premii regulaminowa dla osób zatrudnionych w Zakładach (...) w B. na stanowiskach mistrzów zależała od realizacji zadań produkcyjnych w zakresie jakości i ilości mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego. Nie mogły natomiast stanowić podstawy ustaleń w sprawie zeznania świadka w zakresie w jakim twierdził, że wskazana premia regulaminowa była taka sama dla wszystkich mistrzów z uwagi na to, że „wydział” był jednością i że występowała tylko różnica w poszczególnych miesiącach. Co do zasady Sąd nie kwestionuje zasadności takie stwierdzenia w odniesieniu do mistrzów zatrudnionych na jednym wydziale. Jednakże zeznania świadka nie uwzględniają okoliczność, że w okresie objętym sporem skarżący była zatrudniony w różnych komórkach organizacyjnych, tj. od dnia 1 marca 1971 roku do dnia 30 listopada 1971 roku w Farbiarni a od dnia 1 grudnia 1971 roku do dnia 30 kwietnia 1973 roku w Pralni – Wykończalni, co w ocenie Sądu, na co zwróciła uwagę świadek M. O. (1), miało zasadniczy wpływ na różne stopnie zaangażowania technologicznego w procesie produkcji. Zasady doświadczenia życiowego podpowiadają, że tak okoliczności nie uzasadnia przyjęcia wniosku świadka H. D. o takich samych wysokościach premii mistrzów, które noszą charakter ukierunkowanych na stworzenie okoliczności wyłącznie korzystnych dla ubezpieczonego. Nadto nie mogły natomiast stanowić podstawy ustaleń w sprawie zeznania świadka dotyczące wysokości dodatków przysługujących mistrzom, w tym z tytułu pracy w szkodliwych warunkach, z uwagi na ich treść z której wynika, że w tym zakresie nic nie pamięta.

Natomiast bez znaczenia dla ustaleń w sprawie, mając na uwadze zakres spornych okoliczności w sprawie, pozostawały zeznania świadków M. O. (1) oraz H. D. w zakresie dotyczącym wysokości ich wynagrodzenia zasadniczego. Ten bowiem składnik wynagrodzenia ubezpieczonego nie był objęty sporem.

Należy jednak zwrócić uwagę, iż wbrew stanowisku wnioskodawcy, o możliwości porównania jego wysokości wynagrodzeń i świadków, i przyjęcie za podstawę wymiaru świadczenia kwot w dołączonym Rp 7, zgromadzone dowody nie pozwalają na wysunięcie wniosku o uzyskiwaniu tożsamyh zarobków.

Nie można również uznać za wiarygodne zeznań M. O. (2), iż miała ona w porównywalnych okresach wynagrodzenie zasadnicze takie samo jak skarżący. I tak przykładowo wnioskodawcy od 1.12.1971 r. przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 2700 zł miesięcznie, a świadkowi w tym samym okresie 2400 zł miesięcznie (zeznania – k. 38v), w 1973 r. średnie wynagrodzenie świadka wyniosło 4605 zł, natomiast wnioskodawcy – 4015 zł (k. 99 a.u.).

Sąd obdarzył wiarą zeznania ubezpieczonego w zakresie w jakim twierdził, że w całym okresie objętym sporem świadczył pracę w pełnym wymiarze czasu pracy z uwagi na ich zgodność z treścią dokumentu w postaci świadectwa pracy. Natomiast w ocenie Sądu nie zasługiwały na wiarę zeznania skarżącego w zakresie w jakim twierdził, że w okresie od dnia 18 lipca 1969 roku do dnia 28 lutego 1970 roku, tj. w okresie w którym był zatrudniony na stanowisku robotnika transportu, przysługiwała mu również 30 % premia, z uwagi na to, że w zakresie wysokości tej premii zeznania nie znajdują potwierdzenia w treści umowy o pracę z dnia 18 lipca 1969 roku. Z tego względu treść zeznań w tym, zakresie mających charakter ukierunkowanych na stworzenie okoliczności korzystnych dla skarżącego, nie mogła stanowić podstawy ustaleń w sprawie. Wskazanej podstawy nie mogły stanowić również zeznania ubezpieczonego w zakresie w jakim twierdził, że premia regulaminowa już po zatrudnieniu na stanowisku mistrza najpierw była wyższa i wynosiła również 60 %, mając na uwadze, że jednocześnie zeznał iż nie pamięta okresów w jakich była wypłacana. Sąd nie dał również wiary zeznaniom ubezpieczonego w zakresie w jakim twierdził, że premia określona w angażach „do 20 %” była faktycznie zawsze wypłacana w wysokości 20 % z uwagi na ich charakter jako ukierunkowanych na wykreowanie wyłącznie korzystnych dla skarżącego okoliczności jak również z uwagi na okoliczność potwierdzoną przez świadka, iż wypłata i wysokość premii zależała od realizacji zadań produkcyjnych w zakresie jakości i ilości. Mając na uwadze tę ostatnią okoliczność należało przyjąć, że stanowisko ubezpieczonego o wypłacie premii w wysokości wyłącznie 20 % opierało się na okoliczności, że w każdym miesiącu za który należna była premia zakład zatrudniający na odcinku pracy skarżącego osiągał maksymalne założone wskazania w zakresie jakości i ilości produkcji. Tej okoliczności jednak ubezpieczony nie udowodnił. Mając na uwadze zasady logiki należało uznać, że w praktyce było to prawdopodobne lecz nie pewne. Sąd nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do przyjęcia za podstawę ustaleń w sprawie zeznań ubezpieczonego w zakresie dotyczącym okoliczności wypłaty i wysokości dodatku z tytułu pracy w szkodliwych warunkach. Skarżący w tym zakresie ograniczył się do stwierdzenia, że wskazane świadczenie było wypłacane, co nie znajduje potwierdzenia w dowodach z dokumentów oraz że nie pamięta w jakiej wysokości. Z tych względów należało uznać, że treść powołanych zeznań jednoznacznie nie daje podstawy do poczynienia przy ich uwzględnieniu jakichkolwiek wiarygodnych ustaleń w zakresie wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w okresie objętym sporem co do okoliczności dotyczących wysokości premii regulaminowej w poszczególnych miesiącach tego okresu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie R. K. jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie w zakresie przyjętym w rozstrzygnięciu.

Biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji, odwołania i ostatecznie sprecyzowanego stanowiska ubezpieczonego na posiedzeniu w dniu 2 września 2015 roku, do okoliczności spornej w niniejszej sprawie należała możliwość uwzględnienia przy ustaleniu wysokości kapitału początkowego wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia w Zakładach (...) w B. za okres od dnia 18 lipca 1969 roku do dnia 28 lutego 1970 roku według stawki godzinowej 70 złotych oraz premii w wysokości 30 %, za okres od dnia 1 marca 1970 roku do dnia 1 marca 1971 roku według stawki wynagrodzenia zasadniczego oraz za okres od dnia 1 kwietnia 1971 roku do dnia 10 stycznia 1976 roku przy uwzględnieniu wynagrodzenia otrzymywanego przez H. D. i M. O. (1) z uwagi na nie uwzględnienie przez Zakład wypłacanej w tym okresie premii oraz dodatku z tytułu pracy w warunkach szkodliwych.

Zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.) – zwanej w dalszej części ustawą ubezpieczeniową, dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Zasady ustalania kapitału początkowego określa art. 174 ustawy ubezpieczeniowej, który w ust. 1 – 3 stanowi, że kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2 - 12 (ust. 1), 2 przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;

3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2 (ust. 2) oraz że podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 roku (ust. 3).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w którym Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach sprawy oraz organu rentowego, pozwoliło ustalić w sposób pewny, że ubezpieczonemu z tytułu zatrudnienia w Zakładach (...) w B. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku robotnika transportowego w okresie od dnia 18 lipca 1969 roku do dnia 28 lutego 1970 roku ubezpieczonemu przysługiwało wynagrodzenie według stawki godzinowej w wysokości 7,10 złotych za godzinę oraz 50 złotych deputatu węglowego, natomiast w okresie od dnia 1 marca 1970 roku do dnia 28 lutego 1971 roku jako stażyście zatrudnionemu w ramach wstępnego stażu pracy do wykonywania pracy na stanowisku mistrza farbiarni przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1.700 złotych miesięcznie. Przy uwzględnieniu wskazanych składników wynagrodzenia, ich wysokości oraz wymiaru zatrudnienia ubezpieczony w okresie od dnia 18 lipca 1969 roku do dnia 31 grudnia 1969 roku osiągnął wynagrodzenie w wysokości 8.168,44 złotych, w okresie od dnia 1 stycznia 1970 roku do dnia 31 grudnia 1970 roku w wysokości 20.440,00 złotych a w okresie od dnia 1 stycznia 1971 roku do dnia 28 lutego 1971 roku w wysokości 3.500,00 złotych. Przy uwzględnieniu tych kwot wynagrodzenia w podstawie wymiaru kapitału początkowego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z okresu od 1971 roku do 1980 roku wyniósł 105,87 %, a wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 156.609,97 złotych.

Tymczasem Zakład we wskazanych okresach przyjął do ustalenia wysokości kapitału początkowego kwoty odpowiadające minimalnemu wynagrodzeniu za pracę pracowników w stawkach obowiązujących w tych okresach, co skutkowało przy ich uwzględnieniu ustaleniem wartości kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku w wymiarze 156.100,01 złotych poprzez przyjęcie jako podstawy wymiaru kapitału początkowego kwoty 1.286,09 złotych oraz wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z lat 1971 – 1980 o wartości 105,34 %. Wartość ustalonego przez Zakład przy uwzględnieniu wskazanych zależności kapitału początkowego jest niższa od ustalonej w niniejszym postępowaniu. Odwołanie w tym zakresie należało zatem uwzględnić.

Tym samym zasadnym była zamiana zaskarżonej decyzji z dnia 24 listopada 2014 roku poprzez ustalenie R. K. wartości kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku na kwotę 156.609,97 złotych, przyjmując podstawę wymiaru z lat 1971 – 1980 i wskaźnika wysokości podstawy wymiaru o wartości 105,87 % oraz uwzględniając do wysokości podstawy wymiaru wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia ubezpieczonego w Zakładach (...) w B. w okresie od dnia 18 lipca 1969 roku do dnia 31 grudnia 1969 roku w wysokości 8.168,44 złotych, w okresie od dnia 1 stycznia 1970 roku do dnia 31 grudnia 1970 roku w wysokości 20.440,00 złotych oraz w okresie od dnia 1 stycznia 1971 roku do dnia 28 lutego 1971 roku w wysokości 3.500,00 złotych.

Natomiast dalej idące żądanie uwzględnienia w wartości kapitału początkowego składnika wynagrodzenia należnego za okres od dnia 18 lipca 1969 roku do dnia 28 lutego 1970 roku w postaci premii w wysokości 30 % oraz za okres od dnia 1 kwietnia 1970 roku do dnia 10 stycznia 1976 roku w postaci premii i dodatku z tytułu pracy w szkodliwych warunkach przy uwzględnieniu wynagrodzenia otrzymywanego przez H. D. i M. O. (1), nie zasługiwało na uwzględnienie. Wysokości jak również okresów w jakich były wypłacane wskazane składniki wynagrodzenia ubezpieczony nie udowodnił z przyczyn wskazanych w części uzasadnienia dotyczącej oceny dowodów. Należy jeszcze raz wskazać, że przeprowadzone dowody w ocenie Sądu jednoznacznie nie dawały podstawy do poczynienia przy ich uwzględnieniu jakichkolwiek wiarygodnych ustaleń w zakresie wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w zakresie spornych okoliczności sprawy co do których Sąd odwołanie oddalił. Za takie mogły by być uznane jedynie dowody z których wynikają konkretne wartości wynagrodzeń. Taką nie budzącą wątpliwości wartość osiągniętych przez ubezpieczonego wynagrodzeń w okresie od dnia 1 marca 1971 roku do dnia 10 stycznia 1976 roku wskazują dokumenty na których oparł się organ rentowy z zaskarżonej decyzji ustalając wynagrodzenie w odniesieniu do tego okresu, tj. tzw. angaży znajdujących się w aktach kapitałowych (k. 9 – 16). Wobec tego zaskarżoną decyzję w tym zakresie należało uznać za prawidłową a odwołanie oddalić.

Z tych względów Sąd w pkt I wyroku zmienił zaskarżoną decyzję a w pkt II w pozostałej części odwołanie oddalił i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 oraz § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.